

Midt under denne Scene vendte Fruerne tilbage. Hverken Per eller Inger hørte dem, før de standsede bagved dem.

„Inger,“ kaldte Præstefruen ret skarpt. „Gaa ud og se lidt efter dine Søskende, mit Barn.“ — Og vendt mod de andre sagde hun: „Vi skal maaske gaa ind i Stuerne nu.“

I Havedøren traadte Pastor Blomberg Selskabet imøde pulsende paa en Pibe.

„Naa, jeg skulde netop ud og kigge efter Dem, Ingeniør! De maa vist være tobakssulten! Kom, saa gaar vi over til mig selv. Saa generer vi ikke Damerne med vores forstandige Tale,“ sagde han overgiven og snoede sig omkring med sin muntreste Latter.

For at komme til Præstens Værelse maatte de gaa gennem hele den store Lejlighed, og Per fik paa denne Vandring et levende Indtryk af den solide Hygge, der prægede det blombergske Hjem. Det var et rigtig dansk Præstegaardshjem, et Uomskiftelighedens Sindbillede. Store, uflyttelige Mahognimøbler dækkede Væggene med deres mørke, tunge Masser, der syntes tømret op for Evigheden. Fru Blomberg tilhørte en gammel Embedsmandsfamilje, der havde levet i gode Kaar. En af Slægten havde endog været Stiftamtmand og Kammerherre, hvad der ikke blev lagt Skjul paa der i Huset. Pastor Blombergs Slægt nævntes derimod ikke ofte og sjeldnest af ham selv. De fleste vidste blot, at han var Søn af en Købstadslærer, og der var noget i hans Udtale, der røbede ham som Øbo.

Præstens Værelse laa for sig selv paa den anden Side af Forstuen og var et ægte gejstligt „Studerekammer“ med et Par af disse store, bogfyldte Reoler, der bidrager saa mægtigt til at opretholde Kirkens Anseelse blandt Menigmand, skønt de i saa mange Tilfælde blot er Skærnbræt for Uvidenheden.

Her var det dog anderledes. Pastor Blomberg var vel langt fra nogen lærd Mand, men han læste ikke saa lidt og var mere modtagelig for boglig Belæring, end han undertiden selv vilde vide af. Det var hans Ærgerrighed at være med overalt, hvor der rørte sig noget nyt i Tiden; men paa den anden Side tilegnede han sig af dette nye kun, hvad der kunde nære hans Aand uden